

Jeffrey Steinberg, en af EIR's redaktører med speciale i efterretninger:

Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme:

Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: ... det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

I andre afsnit af pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer. Disse udgør navne, der ikke nævnes, måske undertiden landenavne, der ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert ord i kapitlet spærret og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i den standard, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

(Dansk udskrift af hele senator Bob Grahams pressekonference, samt selve pressekonferencen, kan ses [her](#))

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnligt penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev

guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, Prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, Prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi Arabien, monarkiet i Saudi Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en enkelt kraft, og havde det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige mellemlid til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem

våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollar til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiktelser, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af Prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede Prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til (citat) »krigen mod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujaheddin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnlige bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte det »The Dove«,

oversat til engelsk fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonti i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderen i Capitolbygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes tilsløret af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11. september kom fra. Navnet Saudi Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprernes aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som

Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse af alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, om der var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, grundlæggende set inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og mørklagt i et dusin år; og nu, for første gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Og igen, hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med

deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunni-lande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat, ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kildeudspringet til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebdos kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe

har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kildeudspringet til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For, flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Og dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme. [EIR, Vol. 27, nr. 3, 21. jan. 2000; »Put Britain on the List of State Sponsoring Terrorism«; http://www.larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n03-20000121/eirv27n03-20000121_052-put_britain_on_the_list_of_state.pdf].

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændpunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Og vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofre for terrorisme i hele verden; men vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og oppefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.

Pressekonference med senator Bob Graham 7. januar 2015: Afklassificer de 28 sider! Fuldt dansk udskrift

Senator Bob Graham: Jeg vil gerne takke Walter og Steve – kongresmedlemmerne Jones og Lynch – for deres lederskab i forbindelse med at gøre Kongressen opmærksom på denne sag. Jeg vil gerne takke familiemedlemmerne, som uden for enhver tvivl har været den mest indflydelsesrige kraft i alle de forandringer, der er sket som følge af 11. september, og også vil være den mest betydningsfulde kraft med hensyn til at overbevise præsidenten om, at tiden er inde til at give det amerikanske folk sandheden.

Det er overflødigt at nævne, at de bemærkninger, som jeg vil fremkomme med her til morgen, er væsentlig anderledes, end de ville have været, hvis det ikke havde været for begivenhederne i Paris her til morgen, som efter min mening stiller denne sag i det rette lys.

Men først lidt om baggrunden: Efter 11. september stod det klart, at det ville blive nødvendigt at Kongressen udførte en eller anden form for undersøgelse af, hvad der skete. Lederskabets beslutning gik ud på, at man skulle kombinere Efterretningskomiteerne i Repræsentanternes Hus og Senatet til en komite; den første gang, noget sådant var sket i Kongressenes historie, for at stå for denne undersøgelse. Undersøgelsen varede hele året 2002. Den omfattede hundreder af vidner, ti tusindvis af sider med dokumentation, der førte til en rapport på over 800 sider, der blev fremlagt i december

2002. Henved seks måneder senere dukkede den offentlige version op, og vi var chokerede over at se, at et vigtigt kapitel i rapporten var bortredigeret, dvs., som kongresmedlem Lynch og kongresmedlem Jones sagde, ikke et ord eller en sætning her og der, men et helt kapitel.

Eftersom dette kapitel fortsat er hemmeligstemt, kan ingen af os tale om det offentligt, men jeg tror, det er rimeligt at sige, at det er et centralt kapitel for forståelsen af, hvem det netværk var, der gjorde det muligt for 11. september at finde sted. Da vi så, at dette kapitel var blevet fjernet, lød der omgående et ramaskrig. Senator Dick Shelby, republikaner fra Alabama, som havde været formand og på daværende tidspunkt var næstformand for Senatets Efterretningskomite, og jeg, udstedte en erklæring, der sagde, at vi havde indgående kendskab til dette kapitel og ikke anså det for at indeholde noget, der havde skadelig virkning på den nationale sikkerhed, og at kapitlet var væsentligt for den generelle forståelse af 11. september og burde frigives.

Vi har efterfølgende fået tilslutning hertil fra andre, der var involveret, inklusive formanden for Husets komite, Porter Goss, der også gerne ville have været til stede her i dag, og dernæst har også borgerkommissionen for 11. septembers to medformænd, Lee Hamilton og Tom Kean, talt for, at disse 28 sider skulle frigives.

Kort tid efter, at afklassificeringsprocessen sluttede blev der udfærdiget et brev, der blev underskrevet af næsten halvdelen af medlemmerne af USA's Senat, upartisk, og som inkluderede senator Joe Biden fra Delaware, senator John Kerry fra Massachusetts, og senator Hillary Clinton fra New York, der alle krævede, at præsident Bush frigav de 28 sider.

Hvad har konsekvenserne af, at man har nægtet at frigive disse sider, været? Og lad mig sige, at alt imens de 28 sider måske er de vigtigste og de mest prominente, så er de slet ikke det eneste eksempel på steder, hvor information, der er vigtig for

forståelsen af hele 11. september, også er blevet holdt tilbage fra det amerikanske folk. Så de bemærkninger, jeg nu vil komme med, handler specifikt om de 28 sider, men mere generelt om et mønster med en mørklægning, der i 12 år har forhindret det amerikanske folk i at få en komplet forståelse af det mest forfærdelige angreb mod USA i dets historie.

Konsekvenserne er efter min vurdering tre:

For det første, en fornægtelse af sandheden. Et centralt spørgsmål i 11. september var, om de 19 personer handlede alene, eller om de havde et støttenetværk, der fremmede deres evne til at udføre en meget kompleks plan. Ingen, der har undersøgt kendsgerningerne nærmere, inklusive de individer, som jeg netop nævnte, er kommet til en anden konklusion end den, at det er højst usandsynligt, at de 19 personer kunne have handlet på egen hånd. Og dog er det den amerikanske regerings officielle standpunkt, at de handlede på egen hånd, og at der ikke er grund til yderligere at undersøge spørgsmålet, om der var et støttenetværk.

Vi befinder os nu i 150-års jubilæumsåret for Den amerikanske Borgerkrig, og i løbet af de sidste fem år har vi haft en national historietime, efterhånden som datoen for en nutidig begivenhed faldt sammen med en dato under denne krig. En af de informationer, som vi, eller jeg i det mindste, har lært, er, at præsident Lincoln under hele krigen havde en politik om, at alle budskaber, der kom til regeringen, mere specifikt til Udenrigsministeriet, skulle opføres i en offentlig protokol, på daglig basis. Hans forståelse var, at, hvis man skulle bevare det amerikanske folks støtte til en krig, der blev stadig mere blodig, med store mennesketab og materielle tab, ville det kræve det amerikanske folks tillid til, at deres regering opførte sig på en passende måde, og at nøglen til denne tillid var åbenhed.

Jeg ville ønske, at vi vedtog Lincoln-standarden for det, der skete under 11. september.

For det andet er der spørgsmålet om retfærdighed. Henved 3.000 pårørende til dem, der mistede livet under 11. september, har i årevis forsøgt at få retfærdighed gennem vores system, for de tab, de har lidt. Den amerikanske regerings standpunkt har været den at beskytte Saudi Arabien ved praktisk talt hvert trin i retsprocessen. Da den amerikanske regering skulle tage et standpunkt, tog den et standpunkt, der var til skade for de amerikanske borgeres interesser, der søgte retfærdighed, og beskyttende over for den regering, der efter min mening havde det største ansvar for dette støttenetværk.

Og igen, med et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA om, at de ikke ville blande sig i Borgerkrigen. Efterfølgende fandt man ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen endte, glemte USA det ikke; det ignorerede ikke de negative virkninger af Storbritanniens forræderi. I stedet forfulgte USA sagen mod dem, og sikrede sluttelig en erkendelse af, hvad Storbritannien havde gjort, samt fik nogen skadeserstatning for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel på den måde, dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for dets borgere, og så det, vi oplever i dag.

Den tredje konsekvens er spørgsmålet om national sikkerhed, og hyppigt har de, der var forsvarere for, at man ikke skulle have åbenhed, sagt, at dette ikke kan gøres tilgængeligt for det amerikanske folk, fordi det ville skade vores nationale sikkerhed. Det ville påvirke metoder og kilder til information, eller anden information, der ikke egner sig til offentliggørelse. Som de to kongresmedlemmer netop sagde, så læste de begge rapporten – ikke for 12 år siden, da jeg var med til at skrive rapporten – men de har læst den for nylig, og de er begge kommet til den samme konklusion, som vi gjorde for 12 år siden, at der ikke eksisterer nogen trussel mod vores nationale sikkerhed i frigivelse.

Jeg vil i dag hævde, at der eksisterer en trussel mod vores

nationale sikkerhed i manglende frigivelse, og vi så endnu et kapitel af det i dag, i Paris.

Her er nogle kendsgerninger:

Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er bevidste om konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i regeringen, der har læst disse 28 sider, nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil er blevet mørklagt. Og det ved saudierne.

Hvad tror man, saudiernes standpunkt ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og dernæst så, at USA havde indtaget et standpunkt af enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt? Hvad ville den saudiske regering gøre under sådanne betingelser, hvilket netop er, hvor de har befundet sig i mere end et årti?

Ja, for det første har de fortsat, måske optrappet, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, wahhabisme, over hele verden, især i Mellemøsten. Og for det andet har de støttet deres religiøse iver med finansiel eller anden form for støtte til de organisationer, der skulle udføre disse ekstreme former for islam. Disse organisationer har omfattet moskéer, madrassaer og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper så som al-Shabab, har for størstedelen været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!

Ja, jeg håber og har tillid til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, det er definitionen på sejr, er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af udbredelsen af ekstremisme, primært af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil en anden organisation blive etableret, finansieret og støttet for at fortsætte sagen.

Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har

været, at vi har tolereret denne serie af organisationer; voldelige, ekstreme, ekstremt skadelige for Mellemøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i Paris i morges.

Så jeg vil afslutte med at sige, at dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de avisoverskrifter, vi vil læse i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sit folk, at folket vil give regeringen troværdighed og støtte til at regere; regeringen vil give folket den information, på basis af hvilken det kan foretage en sund vurdering af, om regeringens handlinger er passende. Det er fundamentalt som retfærdighed over for vort folk, der har lidt så meget under denne onde union mellem ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er det amerikanske folks sikkerhed.

Så jeg vil igen gerne takke kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, de snart vil få følgeskab af en bølge af andre kongresmedlemmer, der indser vigtigheden af dette spørgsmål. Og at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarden med fuld åbenhed og stole på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme for at afgøre, hvad det passende handlingsforløb bør være.

Tak. [klapsalver]

**Invitation til mødet den 31.
januar kl. 14 på**

Frederiksberg

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 19. januar
2014:**

Øget spænding

Ukraine/Finanssystemet

vakler/

**kom til vigtigt møde den 31.
januar!**

Med formand Tom Gillesberg

Foreløbig invitation til mødet den 31. januar kl. 14 på
Frederiksberg

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale, Schiller Instituttets konference i New York, 17. jan 2015: BRICS nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed

Vi bringer her første del af Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Selv Gorbatsjov har for nylig givet udtryk for dette. Mange andre ser det. Og verden er i dag flået itu af en bølge af terrorisme, og det er heller ikke så let at forestille sig, hvordan vi skal blive denne barbariske udvikling kvit.

Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.

Det eksisterer i form af begyndelsen til en ny, økonomisk verdensorden, der i løbet af de seneste halvandet år er blevet opbygget af BRICS-landene, Latinamerikas CELAC-lande, og nogle asiatiske og afrikanske lande. Men for at denne vision i sandhed kan blive et realistisk perspektiv for fremtiden, er det absolut bydende nødvendigt, at vi forandrer USA's kurs i

særdeleshed, samt også Europas kurs.

For udelukkende kun, hvis USA går med i BRIKS og ikke anser Kina, Indien og de andre BRIKS-nationer som en geopolitisk trussel til deres, eller jeres, eller vores geopolitiske interesse ... Det må stå fuldstændig klart, at, i en tid med termonukleare våben, kan krig ikke være et middel til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at begå selvmord.

Krig og terrorisme er de to, onde tvillinger i vor tid, der på incestuøs måde avler hinanden. Vi har terrorisme. Dernæst har vi krigen mod terrorisme, der skaber yderligere terrorisme, der igen skaber mere behov for mere krig. Så har vi mere terrorisme ... og sådan fortsætter det, frem til faren for en Tredje Verdenskrig.

Man bør forstå, at krig og terror, sandsynligvis i al evighed, men i særdeleshed i vor tid, er et imperiesystems redskaber, et system, der har øget svælget mellem rig og fattig på en fuldstændig sindssyg, pervers måde, et system, der har skabt en situation, hvor de allerrigeste mennesker – 85 personer – ejer lige så meget rigdom, som halvdelen af menneskeheden tilsammen, 3,5 mia. mennesker. Dette system har Pave Frans kaldt systemet, der dræber, og han har krævet, at man tager det Femte Bud, »Du skal ikke ihjelslå«, i anvendelse over for dette system.

Og lige her, på Manhattan, har man på en vis måde dette systems hovedkvarter, sammen med City of London, beliggende på Wall Street. Men man har også her begyndelsen til Den amerikanske Republik, og Den amerikanske Forfatning, der repræsenteredes af Alexander Hamilton og idéen om, at den suveræne regering har retten til at skabe sin egen kredit til fordel for det almene vel, og at denne kredit udelukkende kun må tjene nationens velstand.

New York repræsenterer også begyndelsen på Den amerikanske Republik, og institutionen. Og Wall Street var lige fra

begyndelsen den amerikanske models fjende. Det har altid været Det britiske Imperiums brohoved for undergravning, hele vejen igennem. Det har altid finansieret de forkerte mennesker, inklusive i Konføderationen, i Borgerkrigen, hvor det finansierede Konføderationen.

Så Wall Street var altså associeret med at gøre virkningen af Den amerikanske Revolution ugjort og give magten over den amerikanske koloni tilbage til Det britiske Imperium. Og i dag er fjenderne af idéen om Amerika som republik på krigsstien, og nogle af disse spiser i øjeblikket frokost eller middag med repræsentanten for Det britiske Imperium, der er på besøg i USA, i skikkelse af Tony Blair.

Men verdens skæbne vil være afhængig af, hvilken af disse to traditioner, der vil herske. Og vi er kommet sammen her i dag for, fra dette møde, at lancere en udvikling, der skal få Amerika tilbage til at være en republik og gennemføre Alexander Hamiltons og John Quincy Adams politik, og atter blive De forenede Stater, en republik i en alliance af fuldstændig suveræne republikker.

De gode nyheder i alt dette er, at Wall Street står umiddelbar foran at eksplodere. Og de endnu bedre nyheder er, at et alternativ til dette system allerede er på plads.

Men Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker vil snarest eksplodere, og det samme vil eurozonen.

Torsdag i denne uge (15. jan.) opgav den Schweiziske Nationalbank deres binding til euroen, og det skyldtes, at det ikke længere kunne bevares, efter at Schweiz allerede havde brugt 500 mia. dollar på at forhindre en opskrivning af schweizerfrancen, og i forventning om stor turbulens i den kommende uge trak schweizerne ligesom i bremsen og besluttede at lade kursen flyde.

Torsdag i den kommende uge – og dette var, hvad den Schweiziske Nationalbank antciperede – vil Den europæiske

Centralbank efter al sandsynlighed satse på den meste gigantiske Kvantitative Lempelse, og foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer. Den vil gøre det, som Mario Draghi allerede for to år siden, da euroen havde store vanskeligheder, havde meddelt han ville gøre; han sagde, at han ville gøre hvad der er nødvendigt for at redde euroen. Og hvad der er nødvendigt betyder ubegrænset pengetrykning.

Den 25. januar, dvs. på næste søndag, er der valg i Grækenland, og alt tyder på, at oppositionspartierne, Syriza og de Uafhængige Grækere, vil vinde majoriteten, og de har allerede meddelt, at de i dette tilfælde vil annullere Trojka-memorandaet, det memorandum, der tvang den græske befolkning til at lide den mest utålelige smerte, nedskæringer, forøgelse af selvmordsraten, forøgelse af dødsraten. Man har netop nu en folkelig opstand imod dette. Hvis disse oppositionspartier vinder, så vil det efter al sandsynlighed blive begyndelsen til enden for euroen; for hvis EU-kommissionen kapitulerer over for Syrizas krav om at droppe nedskæringerne, vil det brede sig som en steppebrand til Italien, Spanien, Portugal og Frankrig, og sandsynligvis til mange andre lande.

Og hvis de (EU-kommissionen) ikke gør det, så vil ultimatummet sandsynligvis være, at Grækenland vil forlade eurozonen, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Men det går ikke bedre med Wall Street, fordi for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, der allerede nu gisper desperat efter den sidste luft, har spekuleret og investeret i skifergas og olie, og de har akkumuleret en gæld på omkring 1 billion dollar, som det var meningen skulle tilbagebetales gennem en oliepris på 80, 100 eller 120 dollar per tønde, og ikke 45 dollar, hvilket er den aktuelle pris. Og oven i dette har de samlet sig udestående derivater af forskellig art til omkring 20 billioner dollar.

Dette har skabt en situation som under krisen på det sekundære ejendomsmarked i 2007, hvor mange mennesker, pga.

sammenbruddet i huspriserne, havde huslån, der var langt dyrere end prisen for deres hus, og det førte til nedsmeltningen af det sekundære ejendomsmarked, der igen førte til kollapset af Lehman Brothers i 2008 og systemets potentielle forsvinden.

Det betyder, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran sin undergang. Og i betragtning af, at dette system har for omkring 2 billiarder dollar i udestående derivater, findes der ingen måde, hvorpå disse penge kan blive betalt, ikke gennem bail-out (statslige redningspakker), og ikke gennem bail-in (konfiskering af bankindeståender). Og det er grunden til, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig.

Krigsfaren

For det er sammenbruddet af det transatlantiske system, der er den virkelige udløser af krigsfaren. Den åbenlyse udløser er krisen i Ukraine, men i virkeligheden står vi og ser på en geopolitisk konfrontation med Rusland, og med Kina. Og når Gorbatsjov, som er vellidt i Vesten, men ikke så populær i Rusland, nu går ud og forsvarer Putin i en virkelig dramatisk ændring af sine meninger, og advarer om, at hvis det kommer til krig over Ukraine, vil det føre til en storkrig, hvor atomvåben vil blive brugt, og det vil føre til civilisationens udslettelse, så kan jeg blot sige, at det absolut er tilfældet.

Lige nu har vi en amerikansk militærholdning, og en ditto fra NATO, der opererer ud fra en førsteangrebs-doktrin. De har udvidet NATO mod øst og omringet Rusland. USA har vedtaget en såkaldt Prompt Global Strike-doktrin, som betyder en førsteangrebs-doktrin. Det globale, amerikanske missilforsvarssystem er et førsteangrebssystem. Og USA er i færd med at modernisere hele sit atomvåbenarsenal til dette

formål.

I sidste uge udkom der en ny rapport i Washington, hvor International Security Advisory Board, der rådgiver udenrigsministeriet, og som består af tidligere regerings- og militærfolk, sagde: Åh, det er så forfærdeligt. Vi må anerkende den kendsgerning, at vi har kontradiktoriske relationer med Rusland, og den umiddelbare årsag er naturligvis Ukraine og Krim. Og nu er en største fare den, at en af siderne fejlberegner den andens intentioner. Det er meget bekymrende, for Rusland er overbevist om, at USA ønsker, at der skal komme en anden regering i Rusland, og at vi arbejder hen imod en førsteangrebs-kapacitet. Det gør vi naturligvis ikke, men hvis vi bare siger sådan, vil de ikke tro på os.

Men Rusland har altså stadigvæk det største atomvåbenarsenal uden for USA, nok til at ødelægge USA på en eftermiddag.

Det er, hvad det drejer sig om, og Rusland opfinder ikke disse trusler – de er meget virkelige. Og derfor udarbejdede Rusland julen over, i respons til dette, en ny, russisk militærdoktrin, i hvilken de siger, at de på deres side forbeholder sig retten til at tage atomvåben i brug for at forsvare sig mod et amerikansk førsteangreb. De investerer i nye, strategiske ubåde. De installerer ICBM'er på tog, så de ikke er så nemme at ramme. De moderniserer på deres side deres atomkapacitet og deres evne til at tage sigte.

I december-nummeret af *The Nation*, et blad, var der en artikel af hr. Postol, hvori han meget detaljeret beskrev USA's førsteangrebs-holdning og sagde, at det er en fundamental fejltagelse, begået af dem, der har gjort dette, at antage, at det skulle være muligt at neutralisere en modstanders gengældelsesangreb (som svar på et førsteangreb). For der er en fundamental forskel på en konventionel krig, hvor man forsøger at ødelægge så meget af fjendens som muligt, og så er fjenden besejret. Men i en atomkrig kan man ikke gøre dette, og han

laver en kompliceret beregning, der siger, hvorfor russerne i alle tilfælde har 6 minutter tilbage til at lancere deres kapacitet, når de først opdager, at de er blevet angrebet. Og dette betyder udslettelse.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan er det muligt, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

(Anden halvdel af Helgas tale følger snarest på dansk. Hun går her tilbage til Berlinmurens fald og den forpassede chance for at skabe en ny fredsorden for det 21. århundrede, og fortsætter med den nye, internationale, retfærdige, økonomiske verdensorden, der nu er ved at blive skabt med BRIKS-nationerne og allierede nationer, som USA (og selvfølgelig også Europa) snarest må tilslutte sig, og med virkeliggørelse af Verdenslandbroen ('Den nye Silkevej') som alternativ til atomkrig og menneskehedens mulige udslettelse, og som Schiller Instituttet har kæmpet for i 20 år. Stay tuned!)

Mens du venter:

Vi anbefaler, at du hører hele Helgas hovedtale [her](#).

Se også: Helga Zepp LaRouche: [I anledning af 25-året for Berlinmurens fald](#)

Vi anbefaler desuden, at du kommer til vores møde den 31. januar kl. 14 med deltagelse af en af vore internationale ledere, og at du mobiliserer alle venner og bekendte til også at komme til mødet, der vil dreje sig om det europæiske

aspekt; hvad vi her i Europa kan gøre for at udbrede det nye alternativ med BRIKS-samarbejde for global udvikling og økonomisk retfærdighed, i stedet for den meget virkelige og overhængende fare for en atomar udslettelseskrig, der i allerhøjeste grad også vil involvere Europa, som Helga ovenfor beskriver.

Se vores banner om mødet.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningstale til ovenstående konference \(dansk\)](#).

EIR: Gorbatjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og

NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?«

Gorbatjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarelsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et

interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarselsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og erklærede, at »vi bør løse Ukraine krisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i

januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet, blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at give Rusland skylden for Ukraine krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis – inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af

Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

Lyndon LaRouche: Budskab til Schiller Instituttets Konference i New York 17. jan. 2015: En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik

Med følgende indlæg, »En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik«, åbnede Lyndon LaRouche Schiller Instituttets konference: »BRIKS-nationerne genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed«.

Lyndon LaRouche:

»God morgen. Jeg er Lyndon LaRouche, selvfølgelig, og jeg vil

tale ganske kort på vegne af vores team, der opererer især på Manhattan, New York City. Det, vi gør, er, at vi på en skal vi sige systemisk måde hylder Alexander Hamiltons ledende rolle, han, som faktisk er den, der skabte det virkelige New York City, og som praktisk talt var en skaber af De forenede Staters Forfatning; han var ikke den eneste, men han var en ledende skikkelse.

Og han blev myrdet. Han blev myrdet af en britisk agent, hvilket ikke er usædvanligt for helte fra De forenede Stater. Og de bliver sædvanligvis dræbt; ligesom f.eks., vi har et par Kennedy'er, der blev myrdet ud fra dette princip, og det er den slags ting, vi nu må håndtere, højtideligholde på en vis måde, og som er at understrege betydningen af De forenede Staters store heltes liv, og også deres mord.

Vi anerkender også, at De forenede Stater blev organiseret omkring New York City, især organiseret af Alexander Hamilton, der blev myrdet. Og efter mordet på Hamilton have vi en flok præsidenter, der ikke var så gode. Dernæst, efter ca. 20 år, fik vi en præsident, der var god, og så fik vi endnu en præsident, der var god, og så fik vi endnu en stymper, og flere stympere. Men så fik vi Abraham Lincoln, for eksempel, især, og andre folk.

Så De forenede Stater har altid været under belejring af britiskstyrede agenter, der ofte optrådte som USA's præsidenter, eller noget i den retning, eller en gruppe af folk, eller som USA's institutioner.

Men nu er tiden kommet til, at Wall Street interesserne, som rent faktisk er britiske interesser, traditionelt set; det er en landsforræderisk operation, og de er bankerot. Wall Street er bankerot! Øen Manhattan er faktisk ret bankerot, når vi taler om Wall Street-anliggender. Så vi befinder os i denne form for situation i dag.

I vore hænder har vi, hvordan – og nogle af os har gjort en

del i denne retning, med at minde befolkningen i USA, det komplette USA, og videre endnu, om – hvordan USA blev skabt og kom til at opstå under Alexander Hamiltons lederskab. Tiden er inde til at anerkende, at der ikke er nogen lokale stater. Der er stater, som vi skabte under vores Forfatning, ved hjælp af vores Forfatning, men skabelsen bestod i skabelsen af en enkelt stat, de såkaldte Forenede Stater, og centrum for dette har været Manhattan. Og når man erkender den hovedrolle, som Manhattan har spillet, siden Alexander Hamiltons rolle, og siden hans død; at dette er det spørgsmål, vi må beskæftige os med, for at skabe vores nations politik.

Vi skaber ikke vores nation gennem at definere et par stater, eller forskellige stater. Vi har ikke en opdeling af USA i enkelte stater. Vi har en konvention, som vi beslutter til at være stater; det er en konvention. Det er en nyttig konvention, når den ikke misbruges, når den ikke går ud over sine grænser. Nu må vi få det amerikanske folk, der nu må handle som en enkelt kraft, til at fjerne det svineri og den korrupsion, der så ofte har ødelagt os, især under Bush-familien, Prescott Bush's slæng i særdeleshed.

Så vi må have en mobilisering af ånden og hensigten med vores republik, der er en opgave, pga. Mannhattans, New York City's, Hamiltons New York City's, rolle. Det er, hvad vi må gøre. I dag højtideligholder vi denne pointe. Vi siger, ja, delstaterne har en rolle som stater, men de er faktisk ikke så vigtige. De er betydningsfulde; det er nyttigt, at de er organiseret sådan. Det er betydningsfuldt, at vi styrer dem på denne måde, men vi styrer dem under en enkelt idé, ét koncept, som det er afgørende, er associeret med Alexander Hamilton, en borger i New York. Og derfor må vi gøre det nu.

Jeg er i nogle menneskers øjne temmelig gammel; jeg er ikke død og ikke dum. Men jeg videregiver selvfølgelig til fremtiden denne mission om at genskabe hensigten med skabelsen af De forenede Stater, ved at bringe faktoren med øen Manhattan, staten New York hovedsageligt, ind, på lignende

måde, som den kraft, omkring hvilken vi må organisere vores nation, igen, på ny, for at genoprette den, for at fjerne al korruption og al dumhed, som vi kan. Og lad os gøre det i dag. Lad os gøre det nu.

Og her er så den gamle mand, han har masser at sige endnu, ved senere lejligheder, og I vil høre om disse ting, er jeg overbevist om, hvis den gamle mand fortsat lever. Men dette er situationen netop nu. Hav det godt, og sørg frem for alt for at bevare et godt helbred.«

Hele konferencen kan ses [her](#)

Lyndon LaRouches indlæg starter ved 37 min.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale starter ved 48 min.

En oversættelse af Helgas hovedtale kan ses [her](#).

Foto: Statue af Alexander Hamilton, Harlem, New York

Europa: En franko-russisk alliance er under udvikling

Paris, 16. jan. 2015, (Nouvelle Solidarité) – Mens røgen stadig er ved at lette efter terrorangrebene den 7. januar, er der nogle betydningsfulde tendenser mod forandring i fransk politik, som går langt videre end til at løse angrebene imod Charlie Hebdo i sig selv. Der er røster, der direkte siger, at

Frankrig har behov for at ændre sine alliancer i verden.

Forandringen, der har et revolutionært potentiale, finder sted i de franko-russiske relationer, som, selv om det først skal bekræftes fuldt ud, er begyndt at blive debatteret i kommentarer og analyser. Bemærkninger i den russiske avis *Kommersant* fra den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert (der ikke er kendt for at være pro-russisk) bekræfter, at der er noget i gære. Avisen skriver i sin underoverskrift til artiklen: »Paris vil ikke acceptere splittelsen mellem Europa og Rusland, siger fransk ambassadør til Rusland Jean-Maurice Ripert: 'Vi ønsker ikke at affinde os med splittelsen, det faktum, at Rusland vil bevæge sig væk fra Europa, eller Europa fra Rusland. Jeg har intet imod idéen om Eurasien – den er en realitet. Rusland er en bro mellem Europa og Asien. Og Rusland er selvfølgelig en del af Europa', sagde Ripert til *Kommersant* i et interview, der blev publiceret den 15. jan. og rapporteret på engelsk af *Sputnik International*.«

»For os er den tragedie, der finder sted i Ukraine, uacceptabel. Den humanitære situation i Donbass er en katastrofe«, citeres Ripert for at sige. »Dette kan ikke fortsætte. Frankrig og Tyskland, sammen med Rusland, har et tillidsforhold til parterne, der er i konflikt, og vil kunne overbevise dem om at finde en løsning.« Ripert sagde også, at Rusland og Europa »ikke vil vende tilbage til fortiden«, idet han refererede til tale om en ny, Kold Krig. Han tilføjede, at Moskva og Paris fortsat samarbejder om internationale anliggender, inklusive om kampen mod terrorisme og konflikten i Syrien.

Den velinformerede *Dedefensa*-webside, der køres af en franskmand i Belgien, rapporterer også, at russerne i løbet af de seneste uger og måneder har ændret deres syn på, hvem der er deres hovedallieret i Europa. »Siden sidste efterår« har Rusland »i øjeblikket opgivet alt håb om, at [den tyske kansler] Merkel ville spille denne rolle med dem, og især efter den franske præsident Hollandes improviserede,

overraskende besøg i Moskva i december måned, på Hollandes anmodning, har de vendt sig mod Frankrig. De har, i denne sammenhæng, ikke glemt den rolle, Hollande spillede i mindehøjtidelighederne i Normandiet i anledning af D-dag.«

Dedefensa citerer fra et interview med *Radio Sputnik*, som rapporteres af *Sputnik News* af Kyrill Kotkich den 13. december, kort tid før [sic] den russiske præsident Vladimir Putin og Hollande mødtes i Vnutkovo-lufthavnen uden for Moskva. Kyrill Kotkich, associeret professor ved det Russiske Udenrigsministeriums Institut for Internationale Relationer, sagde til *Sputnik*, »Det var Hollande, der var modig nok til at starte Normandiet-processen, da de første forhandlinger mellem Putin og Poroshenko fandt sted. Og han kan fortsætte denne linje. Som Moskva ser det, begynder Tyskland at tale på vegne af hele Europa, og det er Frankrig ikke tilfreds med, fordi de franske interesser er lidt anderledes end de tyske. Det betyder, at Hollande er motiveret for at bevare en status for Frankrig som en stærk, europæisk magt med sin egen stemme, uden en tysk accent og i det klare, franske sprog.«

Dmitry Yakuschkin, der også deltog i interviewet, sagde, at den aktuelle franske holdning »minder mig om den rolle, som Frankrig forsøgte at spille i 1960'erne. Det forsøgte at genvinde sin herlighed fra før krigen og positionerede sig som et land mellem Østen og Vesten. Jeg arbejdede i Frankrig i mange år, og hvis man ser på de europæiske lande som Storbritannien, Tyskland, selv Spanien og Italien, så var Frankrig altid et land, der ikke lignede de andre. Det var ikke rigtigt et kapitalistisk land, det var ikke helt et vestligt land, og nogle gange havde jeg på fornemmelsen, at [daværende præsident] hr. de Gaulle nærmest blev opfattet som den sovjetiske leder. Vi var meget milde med vores kritik af Frankrig for dets interne problemer, dets sociale problemer.«

Dedefensa understreger også, at terrorangrebet imod Frankrig giver Rusland en anden vinkel for at styrke den franko-russiske relation, eftersom Rusland er kompetent inden for

dette felt og har tilbudt sine tjenester til alle andre ofre for terrorisme.

Foto: Præsident Putin og præsident Hollande efter mødet i Vnutkovo-lufthavnen, der fandt sted den 6. dec. 2014.

EU's udenrigspolitiske chef Mogherini åbner for diskussion om afslutning af sanktioner mod Rusland

15. jan. 2015 – Den europæiske Unions udenrigspolitiske chef, Federica Mogherini, har uddelt et dokument til regeringer forud for et møde mellem de 28 EU-udenrigsministre i Bruxelles den 19. januar, der siger, at blokken måske burde overveje en genoplivning af en fælles indsats med Moskva med hensyn til en håndtering af problemerne med Syrien og Irak, Libyen, Iran og Nord Korea, så vel som ebola og det palæstinensiske spørgsmål.

Dokumentet foreslår »en mere forudseende tilgang« for at få Rusland til at skifte kurs omkring Ukraine og bemærkede et fælles, langsigtet mål om frihandel »fra Lissabon til Vladivostok«, og det sagde, at EU måske skulle undersøge en udvidelse af handel med Rusland og dets Eurasiske Økonomiske Union med ex-sovjetstaterne. Det var Ukraines præference med frihandel med EU snarere end med EØU, der var anledning til konfrontationen.

Dokumentet sagde, at alle skridt fra EU ville være »tæt

forbundet til den fulde implementering af Minsk-aftalerne«, en våbenhvileaftale fra september, der involverede Moskva, Kiev og de pro-russiske oprørere, så vel som »god vilje« fra Rusland om indgåede EU-Ukraine handelsaftaler og om russiske gasleverancer til Ukraine.

Dokumentet foreslog også at skelne mellem de sanktioner, for det meste mod individer og selskaber, der blev påtvunget i marts måned efter »annekteringen« af Krim – »hvor ingen ændringer forventes på kort sigt« – og så de sanktioner, der blev påtvunget russiske industrier i juni måned pga. urolighederne i det østlige Ukraine. Sidstnævnte sanktioner »burde EU være rede til at nedskalere, så snart Rusland i fuld udstrækning implementerer Minsk-aftalerne«. Allerede i sidste uge sagde Mogherini, at hun havde fundet, at regeringsfolk fra Moskva på det seneste var langt mere samarbejdsvillige omkring spørgsmål om globalt diplomati og så dette som et tegn på, at spændingerne kunne mindskes.

Foto: Federica Mogherini. Hun overtog 1. november 2014 posten som EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, populært kaldet EU's udenrigschef.

En tredjedel af græske husstande tjener mindre end 10.000 euro om året.

15. jan. 2015 – En tredjedel af græske familiehusstande lever af mindre end 10.000 euro om året. Dette rapporteres i en undersøgelse, udført af Den hellenistiske konføderation af

professionelles, håndværkeres og handelsmænds Institut for små virksomheder, der også fandt, at rådighedsbeløbet er faldet under fattigdomsniveauet.

Tre ud af ti græske husstande er tvunget til at leve af den laveste, årlige familieindkomst, som er under 10.000 euro. Raterne er endnu højere i husholdninger med to eller fire medlemmer. I alt 46,9 % af den græske befolkning erklærede, at familieindtægten er utilstrækkelig til at imødekomme deres daglige behov, og 55 % sagde, at de havde brug for yderligere hjælp, såsom lån af slægtninge, salg af værdier eller banklån.

Mens 35,9 % af husstandene (mere end 1 million) har mindst et arbejdsløst medlem, så modtager kun 8,9 % af disse mennesker arbejdsløshedsunderstøttelse. Af disse 35,9 % anser ikke mindre end 52 % af disse husstande pensioner som deres hovedindkomstkilde.

På grund af den dramatiske stigning af ejendomsskatten har tre ud af ti familier givet udtryk for, at de er bange for at miste deres hjem.

Fra LaRouche-bevægelsen 16. jan. 2015: Kampen for New York intensiveres

Kampen for USA's overlevelse er nu centreret omkring to skarpt adskilte billeder af New York City: Det New York City, som

stod for vores første finansminister Alexander Hamilton, der smedede den føderale, forfatningsmæssige republik omkring princippet om national kredit og nationalt bankvæsen, versus Wall Streets forræderi, fra Hamiltons morder Aaron Burr til nutidens Jamie Dimon og resten af de for-store-til-at-lade-gå-ned-pirater, der, såfremt de får lov at fortsætte, har stjålet nationens fremtid.

Lørdag, den 17. jan. intensiveres kampen med den seneste i en række af [Schiller Institut konferencer på Manhattan](#), der tilsigter at samle borger-patrioter, der har fået nok af Wall Street og City of London, og som er rede til at kæmpe.

Under diskussioner med kolleger torsdag den 14. jan. fremhævede Lyndon LaRouche, at vi nu går ind i en periode, hvor oprøret mod Wall Street kan bryde ud i en kraft for en revolutionær, politisk forandring.

»Vi står på randen af denne form for pludseligt, revolutionært skift«, understregede LaRouche.

Der er beviser for, at der overalt gærer en anti-Wall Street følelse. I denne uge genfremsatte kongresmedlem Marcy Kaptur (D-Oh.) lovforslag HR 381 for en genindførelse af Glass-Steagall, loven fra Franklin Roosevelt-æraen, der opdelte den Store Depressions for-store-til-at-lade-gå-ned-banker i totalt adskilte kommercielle banker, der faldt ind under beskyttelse fra FDIC (USA's indskudsgarantifond, -red.), og investeringsbanker, der ikke nød statslig beskyttelse af deres hasardspil. Lovforslaget har nu 16 medsponsorer. Et lignende lovforslag blev fremsat i Senatet under sidste senatssamling af Elizabeth Warren (D-Mass.), Maria Cantwell (D-Wa.), John McCain (R-Ariz.) og Angus King (I-Vt.) og må omgående atter indgives.

I Vesteuropa, hvor bankerne er på randen af sammenbrud, afkoblede den Schweiziske Nationalbank francen fra euroen og steg omgående 40 % i værdi mod euroen, før den atter faldt en

smule. Schweizerne ved, at euroen er dømt til undergang i en snarlig fremtid, med den forventede annoncering næste torsdag fra Den europæiske Centralbank af et tyfonagtigt program med 'kvantitativ lempelse', samt med de kommende, græske valg, der kunne signalere den totale afslutning af eurosystemet.

Det bankerotte, transatlantiske banksystems ustabilitet holder Wall Street i en desperat tilstand. Jamie Dimon sagde til analytikere og finansreportere onsdag, at »bankerne er under angreb«. Kendsgerningen er den, at det amerikanske folks had til Wall Street vokser – og alt, hvad Citibank, JPMorgan Chase, Bank of America, Goldman Sachs, Morgan Stanley og Wells Fargo foretager sig, gør tingene værre for dem. At kongressen åbenlyst er blevet betalt for at fjerne de ynkelige små restriktioner, der er tilbage i Dodd/Frank-loven, har båret ved til bålet af en stærk modreaktion.

Der er ingen anden valgmulighed end at genindføre [Glass/Steagall som Første Trin](#) af genoplivningen af Hamiltons principper, der er den eneste anvendelige løsning. Ved at vende tilbage til Det amerikanske System ville USA blive en naturlig allieret til BRIKS-landene, der har påbegyndt et nyt system med internationalt samarbejde mellem suveræne nationalstater, der er gået sammen for at forfølge menneskehedens fælles mål.

Alternativet er fremstødet for krig, der kommer fra de samme, desperate London- og Wall Street-kredse. I Europa er der skræmmende tegn på en genoplussen af neonazistiske idéer, der breder sig fra Sektor Højre og relaterede kræfter i Ukraine til Tyskland og andre dele af Europa. LaRouche sagde til kolleger i dag, at frygten for en sådan neo-fascistisk genoplivning spreder rædsel blandt tyske politikere, især Angela Merkel. Han tilføjede, med afsky, at Angela Merckels manglende, officielle fordømmelse af den ukrainske premierminister Jatsenjuks afskyelige, offentlige bemærkninger i Berlin om Sovjetunionens invasioner af Ukraine og Tyskland under Anden Verdenskrig, var »utrolig i nutidens Tyskland«.

LaRouche satte denne kapitulation og frygt op imod den modige holdning, som Frankrig indtog som reaktion mod sidste uges terrorangreb i Paris. Holland og Frankrig blev udset som mål, fordi de er ved at bryde væk fra det britisk-ledede krigsfremstød mod Rusland, og fordi de er ved at få tilslutning fra andre, mere fornuftige europæere, der er fortalere for en genoplivning af samarbejde med Rusland som den eneste mulighed for at undgå krig, og den eneste måde, hvorpå nogle af de mest presserende problemer i verden i dag kan løses – inklusive truslen om terrorisme og asymmetrisk krigsførelse, der kommer fra de anglo-saudiske monarkier.

Det er i denne sammenhæng, at Manhattan-begivenheden lørdag eftermiddag er af historisk betydning.

Foto: Alexander Hamiltons Første Nationalbank

Fra LaRouche-bevægelsen 15. jan. 2015: Wall Street/London-bankerot optrapper momentum for verdenskrig

Lyndon LaRouche advarede onsdag om, at den eskalerende krise med krig omkring Ukraine, der har Rusland som sit mål, drives frem af desperationen, der kommer fra London og Wall Street

over deres overhængende, totale bankerot. Denne desperation kom atter til udtryk onsdag, da Wall Street hamrede lov HR 37 igennem den amerikanske Kongres; endnu en afregulering af derivatboblen. Lovforslaget var blevet nedstemt i sidste uge, og Wall Streets republikanske lederskab i Kongressen genfremsatte omgående lovforslaget til en ny afstemning, der denne gang blot krævede simpelt flertal.

De er tydeligvis klar over, at hele den transatlantiske finansboble er på den yderste rand, og de kan ikke engang vente i et anstændigt tidsrum, før de gennemtrumfer nye garantier for bank-bailout. Dette er forfatningsstridigt i kriminel grad.

De samme faktorer er i spil i den fortsatte sabotage af enhver løsning på Ukraine-konflikten, der ville nedtrappe de fortsatte provokationer mod generel krig med Rusland. LaRouche advarede om, at de neonazistiske kræfter i Ukraine promoveres og støttes af ligesindede kredse i dele af Vesteuropa, inklusive Tyskland. Den propaganda, der udspys af de tyske medier, advokerer aggressivt den samme neonazistiske linje, som den ukrainske premierminister Jatsenjuk spredte under sit besøg i Berlin i sidste uge.

Tag ikke fejl, advarede LaRouche.

»Verden drives hen imod Tredje Verdenskrig, og en mulig, atomar udslettelse, af Londons og Wall Streets marionetstemmer. De bruger de anti-russiske provokationer og hensigten om krig til at aflede opmærksomheden og skjule sandheden om deres totale bankerot. Millioner af uskyldige borgere ødelægges på vegne af dette Wall Street/London-oligarki, hvis elendighed man burde gøre en ende på gennem en organiseret konkursbehandling, der begynder med genindførelsen af Glass/Steagall-loven«, krævede LaRouche.

LaRouche tilføjede, at der må være regres mod disse London- og Wall Street-forbrydere, og han lovede, at den kommende

Schiller Institut-begivenhed i New York City den 17. januar ville være en vigtig lejlighed til at udløse netop en sådan regres.

Der er tydeligvis andre kræfter, der allierer sig imod London/Wall Streets krigsfremstød, som det reflekteredes af marchen i Frankrig med fire millioner mennesker efter de to jihadist-angreb i Paris i sidste uge. Frankrig har nægtet at gå i London-fælden – som Merkels Tyskland har – og respondere til den asymmetriske krigsførelse med yderligere et angreb på sin egen befolkning.

Og den seriøse dækning af den saudiske hånd bag den globale terror efter sidste uges pressekonference på Capitol Hill med senator Bob Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch og repræsentanter for familierne til ofre for 11. september under ledelse af Terry Strada, så vel som LaRouchePAC's webcast den 9. januar, der leverede en dybtgående afsløring af den anglo-saudiske faktor, fortsætter. Blot inden for de seneste 24 timer har der været fremragende dækning af pressekonferencen og saudiernes rolle i *Daily Beast*, *ZeroHedge*, *Russia Today* og *Kinas Global Times*.

Det anglo-saudiske apparat spiller en central rolle i krigsfremstødet mod Rusland. At man med fuldt overlæg har presset verdensprisen på olie langt ned under omkostningsniveauet, er direkte rettet mod Rusland, og Putin-lederskabet i Moskva er fuldstændig klar over, at de er Londons, Riyadhs og Det Hvide Hus' mål.

Schiller Instituttets Ugeavis

3 – 2015

Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres – Frankrigs 11. september

Download (PDF, Unknown)

Frankrig: Jacques Cheminade: Lad os ikke forpasse dette afgørende øjeblik

Dette er en erklæring af Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, efter at han deltog i marchen i demonstrationerne i Paris den 11. september. Den originale erklæring kan læses på [Cheminades webside](#).

Denne søndag, den 11. januar, marcherede jeg i Paris sammen med mit lands folk. Jeg kunne kun beundre andagten, værdigheden og beslutsomheden hos denne enorme gruppe, der gik ud over politiske partier. »Jeg er Charlie, Jeg er jøde, Jeg er politibetjent, Jeg er muslim, Jeg er kristen, Jeg er franskmand, Jeg er verdensborger«, fortæller, hvad vi alle følte.

Det var vores plads at være der. Og følelsen af, og intet mere var som før, var der også.

I dag genoptages det politiske liv, dvs. fornuft, der er

forpligtet til handling, uden skinhellighed. Det er nødvendigt omgående at identificere de ansvarlige: Vi må kræve, at Saudi Arabien, Qatar og alle de agenturer, der skabte disse Frankenstein-monstre, omgående stilles til regnskab. Vi må lægge skylden på dem, hvad enten de er i London eller Washington, på Wall Street eller i City of London, i Riyadh eller Doha, der promoverer terrorisme eller hvidvasker de penge, med hvilke terroren finansieres, og håner vore republikkers principper.

Vi må som en hastesag etablere en Parlamentarisk Kommission til at undersøge terrorismens kilder, med den forpligtelse, at vi ikke vil standse undersøgelserne der, hvor de måtte blive pinlige.

Tiden er inde, og har været det længe. Uden denne handling vil vi synke ned i NATO's aggressive politik og et regime af lovløshedens lov, der, som Mikhail Gorbatsjov bemærkede, kunne føre til atomkrig, og hvor terrorisme er den asymmetriske udvækst.

Det er på tide, og har været det længe, at vi vender tilbage til en global politik, der tjener menneskehedens sag, en politik for afspænding, forståelse og samarbejde med alle dem, der er villige til at gøre en ende på den ødelæggende nedskæringspolitik, der skaber grobund for falske profeter og imbecile barbarer.

Lad os gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den skønne dag i går bringer os dertil, og at national enhed ikke bliver en såkaldt hellig union, der kvæler os i underkastelse over for dem, der sår blæst for at høste kaos.

Med en tanke i alle vore handlinger til de to unge mennesker i Vincennes, der i fredags døde som helte, mens de forsøgte at fravryste morderen hans våben.

Fremad! Vi er gjort af samme stof som vore drømme.

Fra LaRouche-bevægelsen 13. jan. 2015: Et skift i global politik

Samme dag, som global terrorisme ramte Europa, den 7. januar, udløste LaRouchePAC og EIR en revolutionær kapacitet, der fuldstændig kan besejre denne terrorisme og ødelægge dens sponsorer.

Dette supervåben imod global terrorisme er ikke en ny politistatslovgivning i Cheneys, Bush' og Obamas stil. Det var for det første, [anklageskriftet den 7. jan.](#) fra højeste niveau i Kongressen, med formanden for Den fælles Kongresundersøgelse af 11. september, senator Bob Graham, om det saudiske monarkis ledende rolle i al global terrorisme – efterfulgt af verdensomspændende mediedækning af pressekonferencen, der stadig finder sted. Dernæst kom [webcastet den 9. jan.](#) med Jeff Steinbergs særdeles kyndige og detaljerede afsløring af den britisk/saudiske brug af alle globale terrornetværk. Og dernæst, udløsningen af en ånd af national enhed og solidaritet i et europæisk land – den enorme franske demonstration den 11. januar – blandt de mange europæiske lande, der har mistet deres suverænitet til Margaret Thatchers og Tony Blairs britiske regeringer, samt den frastødende kongefamilie.

[\(SE: LaRouchePAC's »Ophæv hemmeligstemplingen af de 28 sider\)](#)

En ophævelse af hemmeligstemplingen af de 28 sider i senator Grahams Fælles Kongresundersøgelse fra 2002 diskuteres nu i medier og politiske organisationer i hele verden. Saudiernes ansvar for terrorisme i hele verden, og undertiden det

ultimative britiske ansvar som »moder« for terrorisme imod nationer, debatteres nu de mest usædvanlig steder – »Meet the Press« på amerikansk Tv, medier i hele Frankrig, den thailandske presse, RT osv.

At gøre en ende på terrorisme, på »civilisationernes sammenstød«, på briternes/Obamas forsøg på at ødelægge Rusland, diskuteres alt sammen på højt niveau i landene allieret med BRIKS, mellem disse og Frankrig, og i Vatikanet.

Lyndon LaRouche karakteriserer en potentiel revolution i politik og anskuelse, og en revolution, vi har været med til at skabe. LaRouchePAC har optrappet med en flyveseddel, der allerede uddeles over hele landet, »Top U.S. 'Ally' Created 9/11 Terror« (teksten til pressekonferencen om de 28 sider). Vi må optrappe mobiliseringen med denne kapacitet, der blev lanceret sidste onsdag og fredag; hvis du læser dette, bør du uddele/videresende Teksten fra pressekonferencen til dit netværk. Terroren eskaleres fortsat; læs nedestående rapporter.

Den globale drivkraft bag terrorisme og truslen om krig – atomkrig – er sluttelig ikke kun London, men City of London, og Wall Street; bankerne, der er pakket helt op til ørerne med giftig gæld, og som står over for endnu et krak, og er fast besluttet på at knække nationer, og fjerne nationers evne til at regulere eller blande sig i deres forbrydelser på nogen måde. Wall Street og City er bankerot, deres banksystemer er bankerot. De må besejres på denne front; men derefter må de gennemgå konkursbehandling, og en ny Glass/Steagall-lov.

I går modtog LaRouche en rapport om de nye forslag fra de ledende, græske partier om en europæisk konference for at nedskrive den græske gæld i en aftale – og han insisterede på, at det må være hele det City-dominerede, europæiske banksystem, der reorganiseres, fordi det hele er bankerot. De taler kun om en »græsk« gældskrise for at dække deres bankerotte bagdele ind, sagde han.

Alexander Hamiltons princip om national kredit kan dernæst bruges til at genoplive og genopbygge økonomier, der er knækket af 20 års spekulative sammenbrud. LaRouches »Fire Hovedlove«, med Glass-Steagall som den første, må vedtages.

✘ SE: [LaRouches Fire Love](#) (dansk)

Situationen kræver, at vi følger op, uden afvigelser, på denne mobilisering, og skaffer støtte til den gennem udadrettet organisering.

✘ SE: Erklæring fra den franske leder og LaRouche-allierede [Jacques Cheminade](#) efter marchen i Paris.

✘ SE OGSÅ: Jacques Cheminades erklæring efter angrebet på Charlie Hebdo i Paris, »[Frankrigs 11. september](#)«.

Foto: Søjle med Det amerikanske Storsejls, 'E pluribus unum', Af de mange, En. Lokalitet ukendt.

**Fra LaRouche-bevægelsen 12.
jan. 2015:**

Vi må sænke Wall Street nu!

Under en diskussion søndag aften understregede Lyndon LaRouche, at standarden for hans organisation er den amerikanske Forfatning. Organisationen må fungere som en national organisation, snarere end en gruppe lokale organisationer, som under Konføderationslovene, før Forfatningen blev vedtaget under Alexander Hamiltons lederskab. Han understregede, at et skift til dette standpunkt må ske omgående.

I modsat fald har USA og vores organisation kurs mod et snarligt sammenbrud, og et sammenbrud af den amerikanske organisation ville betyde ødelæggelser for USA, og for verden.

Kun i samme grad, som vi bevæger os mod en sådan national orientering, der er fokuseret omkring Manhattan-projektet, har vi nogen troværdighed og nogen effektiv virkning.

LaRouche understregede, at det, vi laver i Leesburg (Va.), er en fiasko, noget inkompetent, et sjusket stykke arbejde, og at dette sjuskeri må stoppe. Vi må nedlukke idéen om lokale organisationer. Hvis vi ikke gør det, er vi færdige, nytteløse. Dette er den eneste måde, hvorpå vi kan vinde kampen for at redde nationen og opfylde vores mission.

Det mest afgørende element for at forhindre en termonuklear krig er nødvendigheden af at lukke Wall Street ned. Wall Street må hives ned nu, direkte. Hvis dette forsømmes, eller vi nøjes med noget mindre betydningsfuldt, så vil vi fejle. Vi må direkte sænke Wall Street. Spørgsmålet om Wall Street er det kritiske punkt, det afgørende spørgsmål.

Fremstødet mod Wall Street må gennemføres i sammenhæng med det, der skete onsdag med [pressekonferencen](#) om ophævelsen af hemmeligstemplingen af de 28 sider om saudiernes rolle i 11. september-angrebet, samt [Jeff Steinbergs webcast](#) fra fredag.

Hvis vi går tilbage til januar 2001, ni måneder før 11. september, afslørede Lyndon LaRouche selv det faktum, at Bush/Cheney-regeringen ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Og på selve dagen, den 11. september, afslørede LaRouche Bush/Cheney-regeringens medskyldighed i det, der skete den dag.

Men LaRouche understregede, at det, Jeff Steinberg gjorde under fredagens webcast, er den eneste, kompetente, offentlige fremstilling af den anglo-saudiske rolle i 11. september, som nogen sinde er blevet fremstillet for verden.

Kombinationen af disse to spørgsmål er nøglen til sejr – sænkningen af Wall Street nu, med [LaRouches Fire Love](#), samt afsløringen af det anglo-saudiske ansvar for 11. september og deres politik med folkemord, som det skete under onsdagens pressekonference og fredagens webcast.

Ingen af disse to spørgsmål har fået effektiv repræsentation som førende spørgsmål af vores organisation. Andre spørgsmål vil ikke give os sejren.

LaRouche understregede, at det, der netop er sket i Frankrig, ikke kunne være sket uden onsdagens pressekonference om de 28 sider. Terrorangrebet i Frankrig var, som Helga Zepp-LaRouche understregede, uden tvivl et bevidst forsøg på at gøre den franske befolkning rædselsslagen og intimidere den franske præsident Francois Hollande, der kun få dage før terrorangrebet havde krævet en ophævelse af sanktionerne mod Rusland.

Men det franske folk lod sig ikke intimidere. De svarede igen med den største demonstration i Frankrig, siden Anden Verdenskrig.

Som LaRouche understregede det, så kommer kampen i Frankrig fra det franske folk. Frankrig er netop nu heroisk. Som et resultat kan Frankrig bryde ud på en revolutionær måde, med en global virkning, som kan have en indvirkning på Grækenland.

Faktisk kan det, der i øjeblikket sker i Frankrig, stoppe atomkrig.

LaRouche understregede, at hvis vi havde fokuseret på de to spørgsmål, som han identificerede, ville vi være langt foran. Men det gjorde vi ikke, og som et resultat kom vi til at sidde fast. Vi må nu gå hele vejen, langt nok og hurtigt nok til at få jobbet gjort. Ved at nedlukke Wall Street og pille det anglo-saudiske imperium ned, kan vi forandre historien.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede telefonkonferencen med at understrege, at denne måned er den vigtigste i vort liv.

Helga Zepp-LaRouche: Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres: Har man løjet for hele verden?

11. januar 2015 – Det var et bemærkelsesværdigt sammenfald, at pressekonferencen med den tidligere senator og formand for den officielle undersøgelseskomite af begivenhederne den 11. september, 2001, Bob Graham, og terrorangrebet mod journalister fra det franske, satiriske ugemagasin Charlie Hebdo i Paris, fandt sted på samme dag. Senator Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch, samt

pårørende til ofrene for angrebet på World Trade Center, gjorde her hemmeligstemplingen, efter ordre fra præsidenterne Bush og Obama, af et helt kapitel af den originale kommissionsrapport ansvarlig for, at den virkelige baggrund for 11. september frem til i dag ikke er blevet afsløret, og at terrorbølgen derfor lige siden aldrig er afbrudt. Denne undladelse fortsætter med at udgøre en trussel mod verden, »som vi så det i Paris i morges«, påpegede senator Graham gentagne gange.

(Læs pressekonference på dansk samt se video [her](#)).

Denne pressekonference, der blev sendt live af internetsiden LaRoucepac.com's videoteam, betyder efter al sandsynlighed afslutningen på to amerikanske regerings mørklægning af baggrunden for 11. september. Det faktum, at den tidligere formand for begge kongreshuses undersøgelseskommission, der fra 2001 til 2002 havde arbejdet et helt år, interviewet hundreder af personer, undersøgt titusinder af dokumenter og sluttelig offentliggjort en officiel, 800 sider lang, omfattende rapport, personligt trådte frem for pressen, var i sig selv en sensation. Så meget desto mere på grund af det faktum, at han gjorde hemmeligstemplingen af de 28 sider af rapporten ansvarlig for, at det kunne komme til sådanne terrorangreb, som det i Paris.

Den vidt udbredte rapportering i amerikanske og diverse internationale medier, udlægningen af optagelsen af pressekonferencen på en række websider i flere lande, såvel som nationale og internationale parlamentarikers og eksperters opmærksomhed, burde sikre, at denne skandale ikke længere kan fejles ind under gulvtæppet.

Hvad er da sammenhængen mellem disse 28 sider og angrebet i Paris? Er det virkelig korrekt at beskrive denne afskyelige gerning som et »angreb på ytrings- og meningsfriheden, som ikke kan retfærdiggøres«, som fru Merkel omgående slog fast? Som de foreløbige undersøgelser har fastslået, så var alle tre

attentatmænd blevet rekrutteret af Jamel Beghai, alias »Abu Hamza«, til al-Qaeda, der igen har forbindelse til jihadist-netværk, der opererer fra moskeer i London, herunder Finsbury Park-moskeen, hvor den virkelige Abu Hamza var imam i årevis, et pseudonym for Jamel Beghai.

Abu Hamza blev i 2012 udleveret til USA og retsforfulgt for terrorvirksomhed og rekruttering af terrorister. Hans hovedforsvar foran domstolen var det argument, at han, ved siden af at arbejde for al-Qaeda og andre terrorgrupper, også havde arbejdet for den britiske efterretningstjeneste, MI5. Abu Hamza, hvis fødenavn er Mustafa Kamel Mustafa, er netop den 9. januar 2015 blevet idømt livsvarigt fængsel af en domstol i New York for deltagelse i flere terroraktiviteter.

De to hovedattentatmænd i angrebet på satiremagasinet i Paris, Said og Cherif Kouachi, har længe stået på den franske og andre vestlige efterretningstjenesters overvågningsliste. Cherif blev i 2008 idømt tre års fængsel, og begge brødre blev i sommeren 2014 ført tilbage til Syrien, hvor de sandsynligvis havde kæmpet på de såkaldte oprøreres side mod Assad-regimet. Det vil sige, at de havde deltaget i en krig, der var sanktioneret af USA, NATO og Frankrig, en krig, hvis hovedpersoner bl.a. af den franske regering var blevet udstyret med våben, som præsident Hollande torsdag i sidste uge erkendte.

Nu begyndte Vestens involvering med terrorgrupper i Mellemøsten ikke først med krigen mod Assad. Senest fra og med Zbigniew Brzezinskis forslag i 1975, på et møde i den trilaterale kommission i Tokyo, om at bruge det »islamske kort« i krigen mod Sovjetunionen, har Vesten altid haft en hånd med i aktiviteterne i de diverse grupperinger, fra Mujaheddin i Afghanistan til al-Qaeda, al-Nusra og i dag ISIS, og som man alt efter omstændighederne bekæmpede, for dernæst i næste øjeblik at udstyre med våben som »moderate oprørere« og indsætte mod henholdsvis Gaddafi, Assad eller andre upopulære modstandere.

Med følgerne af denne praksis diskuterer det særlige udvalg i den amerikanske Kongres, under ledelse af republikaneren Trey Gowdy, stadig terrorangrebet i Benghazi 2012, hvor ambassadør Stevens og yderligere tre mennesker blev dræbt. Det forventes, at blandt andre Hillary Clinton og Susan Rice til foråret eller sommer vil blive indstævnet til at vidne, og at Obamas vice-sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes' instruktion til Rice om at lyve om omstændighederne omkring angrebet, vil komme frem.

Senator Graham fremhævede med stor kraft Saudi Arabiens rolle, hvis støtte til den meste ekstreme form for islam, wahhabismen, blot var blevet opmuntret gennem hemmeligstemplingen af de 28 sider. Over hele verden er støtten til og finansieringen af disse terrorgrupper sidenhen vokset, og al-Qaeda skulle være en skabelse af Saudi Arabien, lige så vel som regionale grupper som al-Shabab og ISIS, der blot skulle være de seneste skabelser. Den, der antager, at problemet er løst ved at besejre ISIS, er naiv:

»Konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien er, at vi har tolereret en hel række af disse organisationer, der er så voldelige, ekstreme og yderst skadelige for hele Sydvestasien og udgør en trussel mod hele verden, som vi så det i morges i Paris«, understregede Graham.

Højtplacerede kilder i både Frankrig og USA, der pga. deres position har adgang til ikke-offentlige informationer, er enige om den vurdering, at angrebet i Paris ikke kun drejede sig om en destabilisering af Frankrig, men også om et varselsskud i næsen på præsident Hollande, der for nylig gjorde sig upopulær i visse angloamerikanske kredse, da han kom ud og talte for en nedtrapning over for Rusland og en snarlig afslutning af sanktionerne.

Er det altså berettiget kun at tale om et »angreb på menings- og ytringsfriheden« i denne sammenhæng, som den »radikale islam« på demonstrativ vis er ansvarlig for? Eller bliver, netop gennem denne »fortælling«, som det så fornemt hedder på

moderne sprog, en begivenhed udstyret med en troværdig forklaring, der imidlertid typisk sejler under falsk flag? Selvfølgelig handler det om »islamisk ekstremisme« – men netop en sådan, der tjener en politisk dagsorden.

Det er i denne forbindelse interessant, hvordan den ukrainske premierminister Jatsenjuk (Victoria Nulands »Jats«) i en tale for Det tyske, udenrigspolitiske Selskab (DGAP) uimodsagt kunne hævde, at alle huskede, hvordan Sovjetunionen havde overfaldet Tyskland og Ukraine! Da den russiske viceudenrigsminister Vladimir Titov derefter bad om en udtalelse fra det tyske Udenrigsministerium om Jatsenjucs udtalelser, lød svaret, at Forbundsregeringen ikke afgav nogen kommentar til hans udtalelser. Berlin ville dog ikke stille spørgsmålstegn ved tyskernes ansvar for sovjetiske borgeres død under Anden Verdenskrig. Hvis man vil bedømme dette svar venligt, kan man indstille Udenrigsministeriet til Nobelprisen i 'dans på æg'.

Realiteten er derimod nærmere en belysning af NATO-Gladio-Operationens praksis, hvor man under den Kolde Krig støttede såkaldte »Stay-behind«- («tilbageblevne») netværk for det tilfælde, at der blev krig med Sovjetunionen, og som bestod af tidligere nazister, antikommunister eller – i Ukraines tilfælde – Stepan Banderas netværk. CIA's, MI6's og BND's, den tyske efterretningstjenestes, kontrol med disse netværk er veldokumenteret.

70 år efter Anden Verdenskrigs slutning hersker tydeligvis stadig den samme anskuelse ud fra mottoet: Mine skurke er gode skurke, og dine skurke er forbrydere. Denne dobbeltmoral i Vestens angivelige frihedselskende og demokratiske anskuelse stikker pinligt ud. Således kommenterede den kinesiske avis *Global Times*, at når det drejede sig om terrorisme i Paris, forlanger Vesten korrekt uindskrænket solidaritet. Men når det drejer sig om terrorisme imod Kina, fremstiller Vesten dette endda som en kinesisk påstand (med den implikation, at det drejede sig om legitime protester mod den kinesiske regering).

Og Konstantin Kosatjev, ledende parlamentariker i det Russiske Føderationsråd, påpegede, at reaktionen på terroren i Paris må være den samme, som ved mordattentatet i Odessa, hvor ukrainske mennesker indebrændte levende.

»Ville europæerne sluge det? Ville de europæiske politikere tie og lade, som om intet var hændt?«, skrev Kosatjev på sin blog.

Senator Graham krævede i sin pressekonference, at politikken må føres tilbage til den standard, som præsident Lincoln fastsatte, og som gik ud fra, at republikken kun kan bestå, hvis regeringen siger den uindskrænkede sandhed, fordi der kun på denne måde kan herske den nødvendige tillid i samfundet. Netop denne tillid er i dag i vidt omfang forsvundet mellem regeringen og befolkningen i USA og Europa.

Hvis den tyske regering vil ændre dette, må den omgående indlede en undersøgelse af implikationerne af senator Grahams pressekonference og gøre en ende på den utålelige mørklægning af Jazi-kuppet i Kiev.

(Se også: [Jacques Cheminades erklæring: Vores 11. september](#))

RADIO SCHILLER den 12. januar 2015: Frankrig vil ikke knækkes

Med formand Tom Gillesberg

Ukraine: Natalia Vitrenko udsteder appel til FN og verdens ledere om Jatsenjuks nazisme

10. jan. 2015 – Natalia Vitrenko, præsident for Ukraines Progressive Socialistparti, udstedte i går et åbent brev til FN's generalsekretær Ban Ki-moon, den tyske kansler Angela Merkel samt andre verdensledere, med titlen: »Vestens loyalitet over for Jatsenjuks udbrud af neonazistiske aktiviteter er en krigsprovokation i Eurasien«.

»Under sit besøg i Tyskland den 8. jan.«, skrev hun, »tillod Ukraines premierminister Arsenij Jatsenjuk sig, i et interview med den tyske Tv-kanal *ARD*, på vegne af det ukrainske folk at give udtryk for udtalelser og ideologier, der i deres natur og politiske implikationer er uhyrlige.

Med sin ankomst til hjemstedet for Hitlers nazisme, hvis idéer styrtede hele menneskeheden ud i en global tragedie af hidtil uset omfang, talte Jatsenjuk, ikke engang som en ukrainsk nynazist, men som en tysk nynazist. Her er hans ord, der ikke er blevet ordentligt fordømt af hverken FN, de vestlige lande i anti-Hitler-koalitionen eller ofrene for nazisme og fascisme: 'Vi husker endnu den sovjetiske invasion af Ukraine og Tyskland'.

Og Tyskland, der udløste den blodige Anden Verdenskrig og blev besejret, og som angrede sine forbrydelser, havde intet hastværk med at fordømme Jatsenjuk og udvise ham af sit territorium.

Jeg henleder Deres opmærksomhed på den skæbnesvangre betydning og de fremtidige, politiske konsekvenser for det globale samfund af Jatsenjuks 9 ord.

Med disse ord rehabiliterede han først og fremmest den Hitlerske nazisme som en nationalsocialistisk ideologi for opbygning af en verdensorden, retfærdiggjorde Hitler-Tysklands aggression og de forfærdelige forbrydelser, det begik, og som blev begået sammen med kollaboratører i de besatte territorier, inklusive det ukrainske territorium. Og han kom til Tyskland umiddelbart efter, at mange tusinde, ukrainske Bandera-nynazister, arvtagerne efter Hitlers kollaboratører, havde demonstreret.

Som et medlem af regeringen i staten Ukraine – et land, der var offer for nazistisk aggression – talte Jatsenjuk som en provokatør; han nedbrød principperne for international lov og ødelagde dens fundament i form af Den internationale militærdomstol i Nürnbergs charter og domsafsigelse.«

Vitrenko fortsatte med at citere afgørelserne af Domstolen i Nürnberg og diverse erklæringer fra de Tre Store Allierede magter, omhandlende karakteren af deres fælles kamp mod nazismen.

»Alle de foranstående dokumenter viser uden for enhver tvivl«, skrev hun, »at det ikke kun var Sovjetunionen, der kæmpede imod Hitler-Tyskland, men også landene i anti-Hitler-koalitionen, der sluttede sig til hele den antifascistiske, progressive menneskeheds kræfter«.

Som en af arrangørerne af kuppet i Ukraine bør Jatsenjuks erklæring bedømmes som en erklæring fra en gesandt fra USA, der er fast besluttet på at trække Tyskland ind i en antændelse af Tredje Verdenskrig, skrev hun.

Hun fortsatte med at citere fra erklæringer fra Nürnberg-domstolens anklagere fra de fire sejrherre, inklusive Robert Jackson (USA), Hartley Shawcross (U.K.), Francois de Menthon

(Frankrig) og Roman Rudenko (U.S.S.R.). Om sidstnævnte bemærker hun: »Hovedanklageren fra U.S.S.R., det land, der betalte den højeste pris, 27 millioner liv af i alt 50 millioner, og som, naturligvis, spillede en afgørende rolle i sejren over Nazi-Tyskland, var Roman Rudenko, en indfødt fra Ukraines Tjernihiv-område, og daværende statsanklager for Sovjetrepublikken Ukraine.«

Hun citerede sluttelig Artikel 26 i Nürnberg-charteret:

»Dommen ... er endegyldig og kan ikke ændres«, og appellerede til verdens ledere om at gribe til handling.

Fra LaRouche-bevægelsen 11. jan. 2015: Hvis Alexander Hamilton var i live i dag ...

Det er i dag grundlæggeren af Det amerikanske System for Politisk Økonomi, Alexander Hamiltons fødselsdag; han blev født den 11. januar 1757 (eller 1755). Hamilton gik fra at leve ukendt på en ø i Caribien og til at blive et verdenshistorisk geni, der opererede fra New York City, med de nødvendige idéer til at skabe en republik, der som sit grundlag forpligtede sig til endeløst økonomisk fremskridt; idéer, der efter planen ikke blot skulle tages i anvendelse i de nyligt dannede Forenede Stater, men over hele verden.

Det lykkedes Hamilton at skabe denne republik; men Det britiske Imperium, som han bekæmpede, var ikke ødelagt. I dag holder dette imperium stadig USA i en skruestik og truer med

at sprænge hele verden i luften i en atomkrig, hvis det ikke får de indrømmelser, det behøver for at bevare sin magt.

Lige så vel som Hamilton, selv som ung mand, vidste, at Det britiske Imperium ikke kunne ødelægge de amerikanske kolonier i en krig, så ville han i dag erkende, at briterne ikke kan vinde deres konkurrence imod resten af verden, uden at ødelægge sig selv. Dette punkt har også Lyndon LaRouche gentagne gange understreget. Men de kan trække resten af verden med sig i denne ødelæggelse, hvis det nødvendige lederskab, der kan ødelægge deres magt, ikke fremkommer.

I løbet af de seneste uger er der kommet stadig voksende indikationer på, at politiske topfolk, især i Tyskland, men også i andre europæiske lande, forstår den umiddelbare fare, som er skabt af det britiske imperieangreb mod Rusland. Faktisk er det ikke nødvendigvis et tilfælde, at Londonistan-angrebet mod Frankrig fulgte kort tid efter præsident Hollandes angreb på EU's og NATO's holdning med konfrontation over for Rusland. En af de højeste, advarende røster tilhører, ironisk nok, tidligere britiske agent Mikhael Gorbatsjov, der næppe ses som en profet i sit hjemland Rusland, men som nu korrekt hyppigt taler offentligt om faren for en krigskonfrontation, fremprovokeret af Vesten. I denne uges interview med *Der Spiegel* udtaler han sig tydeligere end nogensinde: den bestående trussel hedder »atomkrig«.

Et andet aspekt af den fare, som europæerne tydeligt ser, er opkomsten af den totale nazisme, der støttes af britiske kræfter og NATO-kræfter. Vestens støtte til nazisme i Ukraine fører helt klart til krig – som den ukrainske patriot Natalia Vitrenko kraftfuldt påpegede i vores [nedenstående rapport](#).

Hvordan kan denne krig stoppes? Endnu engang, kun gennem Hamiltons metode med politisk økonomi – metoden, der vælter systemet med imperialistisk, finansielt diktatur og erstatter det med et system, baseret på fysisk-økonomisk samarbejde og videnskabelig vækst. Det er den metode, der nu er blevet

vedtaget af BRIKS som et alternativ til geopolitik, men som også USA har desperat brug for at vedtage.

I den kommende uge må denne Hamilton-metode rejse sig som en ikke-lineær bølge i USA, med hans New York City som spydspids, der leder hele nationen ind i et afgørende brud med Det britiske Imperium. Hamilton var en eksemplarisk kæmper, kendt for at gå imod alle odds for at vinde sejre, der syntes umulige. Det er vores opgave i de nærmest kommende dage.

[1] Kommer snarest på hjemmesiden, -red.

FRANKRIGS 11. SEPTEMBER: Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, kræver tilbundsgående undersøgelse af Londonistan

Paris, 8. jan. 2015 – Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès[1], udstedte følgende erklæring i torsdags med titlen »Face à Notre 9/11«, »Vi står over for vores 11. september«, efter blodbadet på det satiriske ugemagasin Charlie Hebdos kontorer, der dræbte 12 mennesker og sårede 11 andre. Erklæringen er oversat fra den originale franske, der kan læses på [Cheminades webside](#):

»Frankrig er truet. Men vi må ikke give efter for frygtens diktatur. For at holde hovedet koldt må nationen forenes for at bekæmpe terrorismen overalt, hvor den viser sig, og frem for alt ikke længere tolerere de forudsætninger, under hvilke den blomstrer.

Det er vores politis, vore nationale sikkerhedsstyrkers (gendarmeriet) og vores efterretningstjenestes ansvar at bekæmpe terrorismen. De må tage den umiddelbare trussel, vi konfronteres med, meget alvorligt, over alt og i deres daglige indsats. Der er ingen 'ensomme ulve'; der er mindre og mellemstore terrororganisationer, som mere eller mindre manipuleres. Vi må fra andre europæiske lande kræve en grænsekontrol, der er betegnelsen værdig, for vi er i krig. Hjemme må vi gøre en ende på alle tilskyndelser til vold, inklusive via billeder, der udbredes i voldelige videospil, som terroristerne ofte er glødende tilhængere af, og som er med til at gøre dem til syge sjæle.

Ansvar for at forandre forudsætningerne ligger i vores generelle politik. Vi må stille Saudi Arabien og Qatar, hvor visse institutioner og familier har finansieret og fortsat finansierer 'salafist'-terrorisme, til ansvar. Vi må stille Recep Tayyip Erdogans Tyrkiet, som spiller på begge sider og således er medskyldig, til ansvar. Vi må gøre en ende på alle »*særlige partnerskaber*« med disse lande.

Vi må kræve en undersøgelse af den rolle, der spilles af banknetværk, især de britiske, og som agerer som overførselskanaler for de penge, som stilles til rådighed for terroristerne i al-Qaeda og Islamisk Stat. Det er disse falskmøntnere, der holder disse forvildede kriminelle gående.

Vi må desuden ikke tillade debatten at afspores til at dreje sig om at være imod immigration og muslimer, som ville føre

til, at vi gik i den fælde, der er udlagt for os. At bekæmpe antisemitisme i særdeleshed med al vor kraft betyder, at vi støtter en dialog mellem civilisationer, kulturer og religioner.

Lad os sige det ligeud: Med den strategi for kaos, der er rettet mod Europa og Frankrig, kaster finansoligarkiet ved på den islamiske terrorismes bål – det afsløres af aftalerne mellem Londonistan-systemet og Saudi Arabien – samtidig med, at de kræver krig mod islam, som PEGIDA-bevægelsen[2] i Tyskland og de nationalistiske netværk i Frankrig, inklusive inden for Front Nationale, gør det. Frankrig er »en bestemt idé«, eller en pagt indgået med frihed i verden, og ikke et afsporet begreb om doktrinær suverænisme, som hos det britiske UKIP[3] eller Alternativ for Tyskland[4], som de facto er associeret med PEGIDA.

Udelukkende kun i en verden uden City of London og Wall Street, og indgydt liv af ånden fra Den nye Silkevej på global skala, ånden fra en gensidig udvikling, kan terrorisme virkelig bekæmpes. Frankrig kan og må blive en grundpille i denne nye verden.«

Foto: Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat; formand for Solidarité et Progrès

[1] LaRouche-bevægelsen i Frankrig, -red.

[2] Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes (Pegida; dansk: Patriotiske europæere mod islamiseringen af Vesten), er en tysk, politisk bevægelse med base i Dresden. Siden oktober 2014 har den organiseret offentlige demonstrationer, der tager sigte på den tyske regering mod det, den anser for at være en islamisering af Europa.

[3] U.K. Independence Party

[4] Alternative für Deutschland

EIR: På randen af Verdenskrig i 2015?

Af Jeffrey Steinberg. 4. jan. 2014 – Festligholdelsen af Nytåret i år skete mod en baggrund af den voksende fare for verdenskrig og bestræber på at forhindre, at en konflikt bryder ud i det tidlige 2015.

Russiske regeringsfolk, inklusive præsident Vladimir Putin og chefen for de væbnede styrker, general Valeriy Gerasimov, gjorde det i erklæringer ved årets slutning og i interviews klart, at Rusland er fuldt ud klar til en strategisk imødegåelse af fremstødet for regimeskift i Moskva, der kommer fra NATO og Obamas Hvide Hus.

Den 29. dec. gav general Gerasimov, i et interview med *Rossiya 24 TV*, et overblik over Ruslands fremskridt i eftersynet af sin strategiske atomstyrketriade, med testaffyring af en ny generation mobile, landbaserede ICBM'er og udstationeringen af tre nye atombevæbnede ubåde af Borei-klassen til den nordlige flåde.

Han sagde, at den strategiske modernisering er en topprioritet, der er i overensstemmelse med den nye, russiske militærdoktrin, som netop er blevet udstedt. I nummeret fra 24.-30. nov. af Det russiske Forsvarsministeriums magasin *Militær Tænkning* var der en lang artikel med overskriften »Politisk teknik for farvede revolutioner – Hvordan man holder dem i skak«, som gentog den russiske militærkommandos vurdering, at vestlige magter er engageret i en krigsform for det 21. århundrede med regimeskift, baseret på anstiftelse af »styret kaos« med henblik på at vælte regeringer, især inden for området af CSTO (Collective Security Treaty Organisation;

Organisationen for en fælles sikkerhedsaftale), inklusive Rusland.

Faren for krig, som drives frem af nedsmeltningen af det transatlantiske finanssystem, blev ligeledes markeret af Willy Wimmer, den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver til Tysklands Kristendemokratiske Union, i en strategisk analyse med titlen, »Vil det hele eksplodere i 2015?«. Wimmer peger her på flere faktorer, der kunne udløse dette: udsigten til en græsk udtræden af euroen; Londons afkobling fra EU; Le Pens overtagelse i Frankrig; og Obamaregeringens etablering af Ruslands »fjendestatus som institution«. Wimmer nævnte Cecil Rhodes' britiske imperietradition som drivkraften bag den aktuelle krigsfare.

Et ekko af Wimmers advarsler kom fra Pat Buchanan, der den 2. jan. på antiwar.com skrev og spurgte: »Ligger krig i kortene for 2015?«. Buchanan nævnte den nylige vedtagelse i Kongressen af HR 758, en provokation mod Rusland, og præsident Obamas sanktioner mod Moskva, som fremstød for krig. Han advarede om, at Kongressen sandsynligvis vil vedtage levering af våben til Kiev, og dette kunne udløse en barsk, russisk militærrespons.

Er nogen ved at få kolde fødder?

Obamaregeringen har bebudet sanktioner mod fire russiske regeringsfolk under Magnitsky-loven, hvilket forårsagede en kraftig fordømmelse fra det Russiske Udenrigsministerium, der advarede om, at sådanne fjendtlige handlinger kunne ødelægge ethvert russisk samarbejde med Washington om afgørende vigtige spørgsmål, som P5+1-forhandlingerne med Iran, samt de igangværende, russiskledede bestræbelser på at nå frem til en politisk løsning på den fire år lange syriske konflikt, der har forårsaget fremkomsten af Islamisk Stat.

Truslen om umiddelbart forestående krig er blevet så udtalt, at nogle af de ledende krigsprovokatører er ved at blive bange

og advarer om faren. Den tidligere ukrainske præsident Viktor Jusjenko, der blev installeret i midten af 2000-årene under første fase af den Orange Revolution, sagde i et interview i slutningen af december, at 60 % af det ukrainske folk er modstandere af den aktuelle regerings politik med at integrere landet i EU og NATO.

Selv Adrian Karatnycky, den tidligere chef for Freedom House og nuværende direktør for Det atlantiske Råds Ukraine i Europa Taskforce, advarede om, at Sektor Højre og hardcore anti-russiske, ukrainske oligarker, der finansierer de ekstremistiske bander, udgør en trussel mod Ukraines sikkerhed og omgående må bringes under kontrol.

Nogle forsøg på modstand

Selv, mens Wall Street og London driver verden hen imod en strategisk konfrontation, der kunne føre til termonuklear krig og udslettelse, er der visse tegn på modstand. Ved årets slutning afholdt udenrigsministrene fra Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig en telefonkonference, der havde til formål at genstarte Minskdrøftelserne fra september 2014 for at bilægge krisen i Ukraine. De fire ministre blev enige om, at det var nødvendigt, at Kontaktgruppen omgående trådte sammen igen, og der rapporteres om flere forestående møder i begyndelsen af januar, i Berlin og i Astara, Kasakhstan, for at genoplive indsatsen.

Som et tegn på russisk velvilje for at fremme nedtrapningen af Ukraine-krisen har præsident Putin meddelt, at Rusland ville begynde at levere 500.000 tons kul om måneden til Ukraine – uden forudbetaling. Rusland arbejder også på at være vært for en forhandlingsrunde i Moskva i januar måned for den syriske opposition, inklusive både indenlandske grupperinger og grupperinger med base i udlandet, sammen med repræsentanter for regeringen. Viceudenrigsminister Alexander Bogdanov har

ledet denne indsats efter både at have besøgt Damaskus og Ankara (hvor oppositionsgrupperne har hovedkvarter). Russerne har lagt pres på præsident Bashar al-Assad for at engagere sig fuldt ud i dialogen med oppositionen; Rusland har indflydelse, fordi Assad har bedt Moskva om 10 mia. dollar i nye lån.

Egypten og Iran har indikeret deres villighed til at samarbejde i den syriske fredsbestræbelse. Og den amerikanske udenrigsminister John Kerry har bevaret en tæt kontakt med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov om både Syrien og Ukraine, selv om det ikke står klart, om Kerry har nogen opbakning fra præsident Obama og dennes inderkreds i Det hvide Hus til dette diplomatiske initiativ.

Foto: Den russiske præsident Vladimir Putin holder sin årlige Tale til Nationen 4. dec. 2014

EIR: Hamiltons New York

9. jan. 2015 – Se ikke hen til Washington, D.C., for lederskab i den intensiverende politiske krise i USA. Nationens hovedstad er endnu engang centrum for Konføderationen, en rede af bøller, sykofanter og særinteresser, der kontrolleres af Wall Street. Se i stedet hen til New York City, mere specifikt Alexander Hamiltons New York City.

New York City var den politiske smeltedigel, hvortil den unge Alexander Hamilton som teenager netop var ankommet fra De vestindiske Øer i begyndelsen af 1770'erne med den faste

beslutning, at han ville skabe historie. Her, i samarbejde med andre patrioter, og i brutal, politisk kamp mod agenter for Den britiske Krone, modnedes hans geni, og han udviklede sine idéer om politisk økonomi, på basis af hvilke Den amerikanske Forfatning og den unge nation er baseret.

I en vis forstand var disse idéer ikke nye. Hamiltons videnskabelige synspunkt kan identificeres som tilhørende den tyske filosof-videnskabsmand Gottfried Wilhelm Leibniz, der igen var fortsættelsen af renæssancetraditionen efter Nicolaus Cusanus og Johannes Kepler – i modsætning til John Lockes, Isaac Newtons, David Humes og Thomas Hobbes elendige sociale kontrakt. Hamilton hævdede, at Naturlig Lov dikterede, at menneskeheden dedikerede sig til det, Leibniz ville have kaldt »lykkens videnskab«, og skabte et politisk system, der bragte mennesker sammen for at opfylde dette formål.

New York City udgjorde en naturlig base for disse idéer. Efter syv års britisk besættelse under Revolutionskrigen var byen ved at vende tilbage til sit livlige handelsliv og under hastig vækst, og tiltrak immigranter, der søgte en chance for at deltage i verdens første, virkeligt republikanske samfund, fra hele verden. Da Hamilton ledede kampen for vedtagelse af Forfatningen i 1787-88, kunne han regne med støtte fra tusinder af håndværkere og specialhåndværkere, som i hans økonomiske vision så den fremtid, som de tragtede efter for sig selv og deres efterkommere.

Højdepunktet af denne støtte blev vist under en usædvanlig demonstration om morgenen den 23. juli 1788 for at støtte den nye, amerikanske Forfatning. Fem tusind mænd og drenge, der repræsenterede henved 60 fag og professioner, kom, alle iført kostumer og ledsaget af farverige vimpler og bannere, der udråbte den lykke og rigdom, der ville følge i kølvandet på en stærkere, national union. Processionen blev anført af »Frihedens geni« Christoffer Columbus. Håndværkere dominerede de første otte divisioner i marchen, efterfulgt af advokater, købmænd og præster – som vidnede om ikke blot den dybtgående

støtte til Forfatningen blandt arbejdere, men også betydningen af de organiserede fagområder i byens samfundsliv efter Uafhængigheden. Efterhånden, som processionen bevægede sig gennem byens centrum, så man, højt hævet over alle andre udstillinger, det Føderale Skib Hamilton. En nedproportioneret fregat med 32 kanoner, 27 fod lang, blev trukket af et forspand på 10 heste. Et banner tæt ved fra skibstømmerne proklamerede:

»Ved dette føderale skib vil vore erhverv genoplives/
og købmænd og skibsbyggere og tømrere vil trives«.

LaRouche-bevægelsen er i øjeblikket engageret i et fremstød for at mobilisere for genoplivelsen af Hamiltons syn på USA, og for at få Amerika til at tilslutte sig andre nationer, der nu vedtager dette syn for deres eget land. New York City er centrum for denne nationale kamp om at dumpe Hamiltons fjender på Wall Street – og genopbygge nationen. Gå med i kampen.

Forslag til fordybelse:

 [Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi](#)

**Fra LaRouche-bevægelsen 9.
jan. 2015:**

Voksende tegn på Wall Street/London-desperation

Faren for generel krig – termonuklear krig – mod Rusland, der kommer fra den truende bankerot af Wall Street og City of London, er helt klart drivkraften bag desperate handlinger fra hele dette oligarkiske apparat. Dette er blevet reflekteret i de sidste 24 timer på både de finansielle og strategiske krigsfronter.

Først og fremmest kom angrebet på ugebladet *Charlie Hebdo*'s kontorer i Paris. Dette er et forvarsel om yderligere terrorhandlinger af denne art, advarede Lyndon LaRouche i torsdags. »Dette kommer fra London og er en del af det britiske krigsfremstød. Deres politik er massiv befolkningsreduktion, og anvendelsen af terrorinstrumenter må forstås i denne sammenhæng.«

LaRouche advarede om, at briterne vil spille på begge sider af islam/anti-islam-orkestreringen.

»Terrorisme er terrorisme, uanset den specifikke etiket«, hævdede LaRouche. »Det vil kræve en del seriøst og kompetent efterretningsarbejde at besejre dette truende angreb.«

LaRouche tilføjede, at angrebet i Paris må ses som en advarsel om lignende aktioner, som vil bryde ud andre steder.

»Undervurder ikke«, fortsatte LaRouche, »betydningen af pressekonferencen på Capitol Hill i onsdags med tidligere senator Bob Graham og de nuværende kongresmedlemmer Walter Jones og Stephen Lynch sammen med familierne til ofre for 11. september. De fangede virkelig den saudiske – faktisk den anglo-saudiske – hånd på højeste niveau bag al alvorlig global terrorisme. Dette er en meget vigtig afsløring af den virkelige terrortrussels natur, som er styret fra højeste niveau.«

Der er da også allerede ved at komme beviser op til overfladen, der indikerer en klar, britisk hånd bag terrorangrebene i Paris. Torsdag aften afslørede *Daily Telegraph* klare forbindelser mellem en af gerningsmændene i Paris og Abu Hamza, der igennem mange år har rekrutteret folk til jihad med base i Finsbury Park moskeen i London. Abu Hamza blev domfældt ved en amerikansk statslig domstol sidste år for at sponsorere terrorisme, men under sin rettergang var hans forsvar, at han arbejdede på vegne af MI5, Storbritanniens modstykke til FBI.

Den samme desperation, der er drivkraften bag den nye bølge af terrorisme i stil med 11. september, driver også republikanske kongresledere til at bøje sig for Wall Streets krav om omgående garantier for ubegrænset bail-out gennem skatteborgernes penge af deres totalt bankerotte finansboble. Samtidig presser de også på, som Lyndon LaRouche advarede, for at få indført onde nedskæringer, der har Amerikas fattigste og mest sårbare som målgruppe – gennem nedskæringer i madkuponer og social bistand til handicappede og veteraner. Dette er nøjagtig det samme som den britiske politik for radikal befolkningsreduktion.

LaRouche har for nylig forudsagt, at det republikanske lederskab i Kongressen meget snart vil blive lige så forhadet som Obama.

Republikanere i Repræsentanternes Hus, der responderede til den fortsatte rædsel på Wall Street for en snarlig nedsmeltning, forsøgte onsdag at hamre endnu en Wall Street bail-out-lov igennem – og de blev slået af en disciplineret, demokratisk afstemning. Snarere end at udnytte deres flertal i Huset, brugte republikanere nogle procedureregler til at gå uden om Husets Komite for finansielle tjenesteydelser og kræve en omgående afstemning om lovforslag HR 37, en samling forholdsregler for afregulering, inklusive yderligere to års forlængelse af sidste frist-datoen fra juli 2017 for banker til at sælge ud af deres kautionerede gældsforpligtelser og

fjerne alle kautionsforpligtelser på derivatkontrakter. Alle demokrater for nær 35 stemte »nej«, og forholdsreglerne blev nedstemt med seks stemmer (vedtagelse kræver et to tredjedels flertal). Demokrater, inklusive senator Elizabeth Warren, og kongresmedlemmer Maxine Waters og Keith Ellison, var stadig rasende over Obama-Jamie Dimon-svindelen i december, der ophævede forbuddet mod bail-out fra FDIC (den amerikanske, statslige indskudsgarantifond) af futures-derivater på råmaterialer, og selv leder af mindretallet, Nancy Pelosi, mobiliserede demokratisk opposition.

Mens dette var en begrænset, men nyttig, sejr for bagtroppen, så forråder det det fortsatte Wall Street-hysteri og åbner dørene for Lyndon LaRouches ægte løsning: Driv Wall Street til bankerot ved at gennemføre hans Fire Hovedlove, med genindsættelsen af den originale Glass/Steagall-lov fra 1933 som den første.

I en lignende desperat handling var den ukrainske premierminister (Victoria Nulands »vor mand Jats«) i Berlin i torsdags, hvor han mødtes med den tyske kansler Merkel og pressede på for yderligere konfrontation med Rusland og med præsident Putin i særdeleshed. Mens den franske præsident Hollande har ydet modstand mod det fortsatte angreb mod Rusland og har presset på for, at Normandiet-gruppen af statsoverhoveder fra Ukraine, Rusland, Frankrig og Tyskland snart skal mødes i Kasakhstan for at løse Ukraine-krisen, leverede Jatsenjuk et aggressivt angreb på Putin og beskyldte Rusland for at stå bag hackerangrebet på den tyske regerings computere og beskyldte Putin personligt for at sende horder af »banditter« ind i Østukraine. Merkel gjorde intet forsøg på at modsige Jatsenjuks skandaløse provokationer.

Tilbage før årsskiftet advarede LaRouche allerede om, at de allerførste dage og uger i 2015 ville blive opgørets øjeblik på global skala. Begivenhederne i de seneste 48 timer viser blot, hvor præcise hans advarsler har været.

Hvorfor USA må gå med i BRIKS: IV: Et nyt system: Menneskets fremtid som en Vernadskij-art

*Menneskeheden er ikke, i sin natur, begrænset af ydre miljømæssige, planetariske eller endda interplanetariske grænser. På et hvilket som helst stadium af den menneskelige arts udvikling vil der være visse grænser, men disse grænser skal kun associeres med dette særlige stadium, og ikke med grænser for menneskeheden i sig selv. Grundlæggende set er mennesket den eneste, levende art, der definerer sine **egne** grænser, som det dernæst besejrer og erstatter med nye gennem en kontinuerlig proces med successive, revolutionerende, videnskabelige og kulturelle fremskridt.*

Download (PDF, Unknown)